

Ispășirea: jertfa de curățire

Textul de memorat: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1:18,19)

Aspectul cel mai cunoscut al sanctuarului este sistemul de jertfe, deoarece el ne vorbește în mod direct despre jertfa Domnului Hristos. Sângele animalului care murea în locul păcătosului devine simbolul sângelui Celui care a murit pentru noi.

Săptămâna aceasta, vom studia câteva concepte legate de „jertfa de curățire” (denumită și „jertfă pentru păcat” sau „jertfă de ispășire”), jertfă prin care Dumnezeu ne ajută să înțelegem cum anume are loc împăcarea cu El prin intermediul singurei jertfe adevărate, Isus Hristos. Pe parcursul acestui studiu, am utilizat uneori termenul de „jertfă de curățire” în loc de „jertfă de ispășire” pentru a nu lăsa impresia că, de pildă, nașterea unui copil ar fi o greșeală morală, întrucât mama trebuia să aducă o astfel de jertfă (Leviticul 12:5-8). În acest caz, denumirea de „jertfă de curățire” este mai potrivită, fiindcă nu se urmărea ispășirea unui păcat, ci curățirea de întinarea rituală.

Păcatul și mila

Știm că păcatul ne desparte de Dumnezeu, dar vestea bună este că El a pus în funcțiune un sistem prin care să fie acoperită prăpastia produsă de păcat și astfel să ne aducă înapoi, la El. În centrul acestui sistem este jertfa.

În Vechiul Testament sunt descrise, în esență, trei tipuri de păcate, după nivelul de conștientizare a păcatului în timpul comiterii lui: păcatul neintenționat (sau fără voie), păcatul intenționat (sau cu voie) și păcatul răzvrătirii. Jertfa de curățire poruncită în Leviticul 4:1 – 5:13 putea fi adusă atunci când se comitea un păcat neintenționat, dar și în unele situații când era comis un păcat voit (Leviticul 5:1). Dacă pentru primele două tipuri de păcat, exista posibilitatea de a se aduce o jertfă, pentru răzvrătire, cel mai odios dintre toate, nu este menționată nicio posibilitate de ispășire. Păcatul răzvrătirii era comis față de Domnul, într-un act de sfidare, iar făptașul trebuia nimicit (Numeri 15:29-31). Se pare totuși că, și în aceste situații, Dumnezeu oferea iertare (vezi, de exemplu, cazul lui Manase din 2 Cronici 33:12,13).

1. Citește Deuteronomul 25:1,2 și 2 Samuel 14:1-11. Ce ne spune 2 Samuel 14:9 despre milă, dreptate și vinovăție?

Are Dumnezeu dreptul să-l ierte pe păcătos? Dacă păcătosul este vinovat, nu este justificată pedepsirea lui?

Istoria femeii din Tecoa, pe care a trimis-o Ioab la împăratul David ca să-i prezinte un caz fictiv, ne poate ajuta. Femeia a pretins că era văduvă și cerea milă pentru singurul ei fiu rămas în viață, fiu care se făcuse vinovat de uciderea fratelui său. Legea prevedea moartea ucigașului (Numeri 35:31), chiar dacă acesta era singurul bărbat din familie. Femeia i-a cerut lui David ca, în calitate de judecător, să-l lase nepedepsit pe fiul ei.

Dar ea face o declarație interesantă: „Asupra mea ... și asupra casei tatălui meu să cadă pedeapsa; împăratul și scaunul lui de domnie să nu aibă nimic de suferit” (2 Samuel 14:9). Atât ea, cât și împăratul știau că, dacă ucigașul rămânea nepedepsit, vina crimei avea să cadă asupra împăratului însuși, iar reputația sa ca judecător avea să fie în pericol. Judecătorul avea răspunderea morală pentru decizia luată. De aceea, femeia s-a declarat dispusă să ia vinovăția asupra ei.

În același fel, Dumnezeu ia asupra Sa vinovăția păcătoșilor și îi declară nevinovați. Ca să putem fi iertați, Dumnezeu Însuși trebuie să sufere pedeapsa care ni se cuvine nouă. Acesta este considerentul legal în baza căruia Hristos a murit pentru ca noi să putem fi mântuiți.

Punerea mâinilor pe capul jertfei

2. Ce ritualuri erau îndeplinite cu ocazia aducerii jertfei pentru curățire? Leviticul 4:27-31.

Scopurile aducerii jertfei erau îndepărtarea păcatului și a vinovăției de la păcătos, transferarea răspunderii pentru păcat asupra sanctuarului și iertarea și curățirea păcătosului. (În cazuri extrem de rare, păcătosul putea aduce o anumită cantitate de făină de cea mai bună calitate ca jertfă de curățire și, cu toate că în acest caz nu se vărsa sânge, era știut faptul că „fără vărsare de sânge nu este iertare” [Evrei 9:22]).

Ceremonia propriu-zisă consta din punerea mâinilor pe capul animalului de jertfă, înjunghierea lui, ceremonia sângelui (cu o parte se ungeau coarnele altarului, restul se turna la picioarele altarului), arderea grăsimii și consumarea cărnii. Păcătosului i se oferea iertarea, dar numai în urma ceremoniei.

Un aspect crucial al acestui proces era punerea mâinii pe capul animalului de jertfă (Leviticul 1:4; 4:4; 16:21) pentru ca acesta să fie „primit de Domnul, ca să facă ispășire pentru el” (Leviticul 1:4). Jertfa era valabilă numai în dreptul celui care pune mâna pe capul animalului. Potrivit cu Leviticul 16:21, punerea mâinilor trebuia să fie însoțită de mărturisirea păcatului; în acest fel era recunoscut transferul păcatului de la păcătos la animalul nevinovat.

Un alt aspect era, desigur, înjunghierea animalului. După înjunghiere, sângele era întrebuințat pentru a face ispășire pe altar (Leviticul 17:11). Întrucât păcatele erau transferate asupra animalului prin punerea mâinii pe capul lui, se înțelege că moartea animalului era o moarte înlocuitoare. Animalul murea în locul păcătosului. Din acest motiv, cel care înjunghia animalul era păcătosul, și nu preotul.

Data viitoare când ești ispitit să păcătuiești, imaginează-ți-l, pe Isus murind pe cruce, imaginează-te pe tine punând mâinile pe capul Său și mărturisindu-ți păcatul. Cum te poate ajuta acest exercițiu să înțelegi ce preț a fost plătit pentru ca tu să poți fi iertat? Cum te poate ajuta acest gând să rezisti în fața ispitei?

Transferul păcatului

3. Ce asociere face Ieremia între păcat și altar? Ieremia 17:1.

După punerea mâinii și după moartea animalului, preotul ungea coarnele altarului cu sângele jertfei. Această parte a ceremoniei avea de-a face cu ispășirea, întrucât era prezent sângele (Leviticul 17:11). În situația în care păcătosul era un om obișnuit sau un conducător, sângele era aplicat pe altarul pentru arderile-de-tot (Leviticul 4:25,30); în cazul în care păcătuia marele-preot sau întreaga adunare, sângele era aplicat pe altarul tămâierii din sanctuar (Leviticul 4:7,18).

De ce erau unse cu sânge coarnele altarului? Coarnele se aflau în partea superioară a altarului și, de aceea, puteau fi simbolul dimensiunii verticale a mântuirii. Se considera astfel că sângele era adus în prezența lui Dumnezeu.

Ieremia 17:1 ne ajută să înțelegem ce se întâmpla în această situație. Textul spune că păcatul iudeilor era gravat „pe tabla inimii lor și pe coarnele altarelor lor”. Deși aici se face referire la altarele din templele idolatre, principiul rămâne același: altarul reflecta starea morală a poporului. Sângele realiza transferul vinovăției păcatului. Sângele uns pe coarnele altarului transfera păcatul de la păcătos asupra sanctuarului, un adevăr esențial care ne ajută să înțelegem planul de mântuire, așa cum este el ilustrat prin intermediul serviciului din sanctuarul pământesc, simbolul lucrării Domnului Hristos în sanctuarul ceresc.

Sângele transfera păcatul și întina sanctuarul. O astfel de întinare avea loc în cazul în care sângele jertfei de curățire sărea din greșeală pe o haină. Haina trebuia curățată, dar nu oriunde, ci numai „într-un loc sfânt” (Leviticul 6:27).

În final, arderea grăsimii pe altar arăta că tot ce ținea de jertfa pentru curățire îi aparținea lui Dumnezeu (Leviticul 3:16).

Jertfa de curățire este simbolul morții Domnului Isus. Datorită jertfei Sale, păcatul nostru a fost luat de la noi, a fost așezat asupra Sa și a fost transferat asupra sanctuarului ceresc. În esență, acesta este planul de mântuire.

În ce mod ne ajută serviciul din sanctuar să înțelegem că depindem cu totul de Dumnezeu pentru iertarea păcatelor? Ce încurajare îți aduce acest adevăr? În același timp, ce responsabilități importante decurg de aici? (Vezi 1 Petru 1:22.)

Purtarea păcatului

4. Citește Leviticul 6:25,26; 10:16-18. Ce adevăr crucial ne este descoperit aici?

Mâncând într-un loc sfânt carnea animalului jertfit, preotul officiant prelua și purta nelegiuirea sau vina păcătosului. Carnea aceasta nu era doar plata pentru serviciul preoțesc, ci un aspect esențial al ispășirii (altminteri, Moise nu s-ar fi supărat pe fiii lui Aaron din cauză că nu au mâncat-o).

Dar ce contribuție are la procesul ispășirii faptul că preotul mănâncă această carne de la jertfă? Era obligatoriu ca preotul să mănânce carnea jertfei în cazul acelor jertfe al căror sânge nu ajungea în Locașul Sfânt, mai exact al jertfelor aduse de conducător și de omul de rând. Biblia afirmă clar că, mâncând carnea jertfei, preoții purtau vina păcătosului, fapt care făcea ispășire pentru acesta. În concluzie, preotul purta vina păcătosului, iar păcătosul era scutit de pedeapsă.

Cuvintele „iartă fărădelege” din Exodul 34:7 au în ebraică sensul propriu de „poartă vina” și sunt aceleași cuvinte care apar în Leviticul 10:17, unde se arată limpede că purtarea păcatului de către preot îi aducea păcătosului iertare. În caz contrar, când nu avea loc acest transfer, păcătosul trebuia să-și poarte singur vina (Leviticul 5:1), iar consecința era moartea (Romani 6:23).

Lucrarea preotului de a purta păcatul altuia ne vorbește despre lucrarea Domnului Hristos pentru noi. El a murit în locul nostru. Așadar, serviciile preoțești din sanctuarul pământesc reprezintă lucrarea pe care El o îndeplinește pentru noi, fiindcă a luat asupra Sa vina păcatelor noastre.

Binecuvântarea vine ca urmare a iertării; iertarea vine prin credința că păcatul, odată mărturisit și regretat, este purtat de marele Purtător al păcatului. Prin urmare, toate binecuvântările noastre vin de la Hristos. Moartea Sa este o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. El este marele mijloc prin care primim mila și favoarea lui Dumnezeu. De aceea, El este într-adevăr Inițiatorul, Autorul și Desăvârșirea credinței noastre.” Ellen G. White, *Manuscript Releases*, val. 9, p. 302

Imaginează-ți că te afli înaintea lui Dumnezeu, la judecată. Pe ce contezi – pe faptele bune, pe păzirea Sabatului, pe toate lucrurile frumoase pe care le-ai făcut și pe toate lucrurile rele pe care nu le-ai făcut? Sunt ele suficiente pentru a te îndreptăți înaintea unui Dumnezeu sfânt și desăvârșit? Atunci, care este singura ta speranță?

Iertarea

5. Citește Mica 7:18-20. Cum este descris Dumnezeu aici?

Ultimele trei versete din Mica sunt dedicate relației lui Dumnezeu cu rămășița poporului Său și indică două trăsături care îi dau un farmec inegalabil: dragostea Sa iertătoare și harul Său. Dintre aceste două trăsături, Mica (și alți profeți) remarcă în mod deosebit dispoziția Sa de a ierta. El utilizează o serie de expresii pentru însușirile lui Dumnezeu (vers. 18) și pentru lucrările Sale (vers. 19,20).

Aceste însușiri și lucrări sunt menționate și în *Crezul israelit* din Exodul 34:6,7, unul dintre cele mai îndrăgite pasaje biblice referitoare la caracterul lui Dumnezeu.

Un fapt interesant este că mai multe cuvinte-cheie din Mica 7:18-20 apar și în *Cântarea Robului* din Isaia 53, cuvinte care arată că iertarea vine de la Cel care suferă pentru oameni.

Din nefericire, nu toți oamenii se vor bucura de harul mântuitor al lui Dumnezeu. Iertarea Sa nu este ieftină și nici nu poate fi obținută în mod automat. Ea presupune loialitate. Cei care au cunoscut harul Său, răspund pe măsură, după cum vedem în Mica 6:8, versetul central al cărții. Lui Dumnezeu „Îi place îndurarea” și îi cheamă pe cei care fac parte din rămășița poporului Său „să iubească” mila. Copiii Săi sunt cei care imită caracterul Său. Viața lor reflectă dragostea, mila și bunătatea Sa.

Pasajul din Mica 7:18-20, cu accentul pus pe iertare, este urmat de Naum 1:2,3, care pune accent pe judecată. Acest fapt dezvăluie cele două atitudini ale lui Dumnezeu față de oameni: îi iartă pe cei care se căiesc și îi pedepsește pe cei răi. El este și iertător, și drept. El este și Mântuitor, și Judecător. Aceste două aspecte ale caracterului Său sunt complementare, nu contrare. El oferă milă, dar este și drept. Știind acest lucru, putem avea încredere în dragostea și în iertarea Sa, dar și în faptul că, la sfârșit, El va face dreptate.

6. Citește Mica 6:8. Ce rost are mărturisirea de credință în absența acestor principii de viață care să ateste realitatea mărturisirii?

Ce este mai ușor: să declari că ai credință în Isus sau să trăiești practic această credință, așa cum se arată în Mica 6;8? Ce poți face pentru a trăi ceea ce crezi?

Studiu suplimentar

Citește cap. 30, „Cortul și serviciile lui”, p. 343-358, din *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White.

„După cum Domnul Hristos, la înălțarea Sa, S-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu ca să mijlocească cu sângele Său în favoarea credincioșilor pocăiți, tot astfel preotul, în slujba zilnică, stropea sângele jertfei în Locul Sfânt, pentru păcătos.

Sângele lui Hristos, deși era menit să-l elibereze de condamnarea Legii pe păcătosul pocăit, nu urma să șteargă păcatul; acesta avea să rămână scris în sanctuar până la ispășirea finală. Tot astfel, în simbol, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la cel pocăit, dar păcatul rămânea în sanctuar până la Ziua Ispășirii.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p.357

Întrebări pentru discuție

1. Unii susțin că însuși ideea de moarte înlocuitoare este nedreaptă. De ce să moară cel nevinovat în locul celui vinovat? Totuși, întrucât adevărul acesta este prezentat clar în Biblie și este esența mesajului ei, cum putem răspunde la această întrebare? Ne poate ajuta în vreun fel această „nedreptate” să înțelegem harul manifestat pentru a ne aduce nouă iertarea? Cum ne putem folosi de argumentul „nedreptății” pentru a arăta cât de milos și de iubitor este Dumnezeu?

2. Citiți în grupă Mica 6:8. Ce mesaj ne este transmis aici? Mai important, cum ne putem deprinde să împlinim această poruncă explicită? Cum putem umbla smeriți cu Dumnezeul nostru? Ce înseamnă aceasta în mod concret? Cum putem transforma umblarea smerită cu Dumnezeu în umblare smerită cu semenii noștri?

3. Gândește-te ce înseamnă faptul că singura cale de a fi mântuiți este moartea Domnului Isus. Ce ne spune acest adevăr uimitor despre cât de rău este păcatul? Dar despre eforturile noastre de a ne mântui prin fapte?

4. În cadrul grupei, revedeți întrebarea de la finalul secțiunii de miercuri. Discutați răspunsurile pe care le-ați dat și implicațiile lor în ceea ce privește Evanghelia și lucrarea Domnului în favoarea noastră.